

Jennifer Bark

”det där som kallas livet”

(och jag mitt i det)

och jo, det är både ostrukturerat och lite jävligt. inte ens alltid särskilt bra.
orden alltså. och livet med för den delen.
men allt ska man ta med en nypa salt. blir liksom så smaklöst annars.
både orden och livet

Lyckans blink

Livets ljuvligheter är blott ögonblick

att stanna en stund i ett himlavalv
att dröja i en kyss
att smälta första smutten på ett morgonkaffe

Lycka är inte att älska helheten
det är att le åt en liten detalj

What I am and what I need

Jag är en strävårig själ
på jakt efter balsam

(och lite spray
för att fixera mina flygiga tankar)

Mitt opium är ganska enkelt.

Livet. Lotten. Lyckan.

Är jag lurad?

Lurigheten. Löjligheten. Lustigheten.

Nej, jag är luttrad.

Hitta vilse

Vilsen flicka letar lycka
bland dem som får tänka och tycka
Obundna band
och delade vägar
När ska *hon* få sin krycka?

Fiskar fumligt utan napp
utan stopp i en evig etapp
Taggiga buskar
och bladlösa blommor
Kan man få sin värld i papp?

Ständigt klistrande, klippande
i andnöd efter andan kippande
Opassande pusselbitar
och hagelgevär
i rovdjurens rättviseskipande

Ibland våndandes i världen
ändå älskar hon just den färden
genom gytta
och mjuka moln
tillsammans med viljan som bär den

Ideal

Ingenting är som det borde vara
Ändå *borde* allting vara
på ett sätt, och det är alltid ett annat sätt
än vad det är och vad det borde vara...

Paus

If I was a bird
from time to time

I would fly

high, high upon the clouds
and stay there for a while

Realiteten går alltid fri från mordet på en dröm

Gåtfulla, rödgråtna
sitter de i hörn
Hukade, kurande
kuvade av makt
- verklighetens makt
en oempatisk maestro
Lovande, lurande
iskallt impulsiv

Han vädjar till de späda
lockar dem till hopp
Litande, livade
hoppas de med mod
Men oförsiktig, ångerlös
mördar han sekundvis
Fäller dem till marken
ger kvarlevorna skam

Tysta och förträngda
trängandes i skamvrån
Tigande, trånandes
förlamade av frost
sitter de små drömmarna
och sörjer sina fränder

Att döda en dröm
är alldeles för lätt.

På god väg till tokig hittar hem

Tröstande timmar
Läkande sår
Vaknande vintrar
Flyende år

Gråter mig gammal
Skrattar mig ung
Drömmer mig dåsig
Sover mig tung

Fnittrande faror
Hånfulla hot
Staplande segrar
Fridlysta bot

Tänker mig tokig
Stegar mig from
Fyller mig frodig
Blåser mig tom

Lovande mornar
Svartnande dar
Sockrad och påklädd
Sältad och bar

Stoppar mig sluten
Skriver mig fri
Blundar mig bortåt
Flår mig förbi

Gastande viljor
Viskande skov
Trasslade tampar
Slipade skrov

Eldar mig vacker
Sotar mig ful
Badar mig bräcklig
Solar mig gul

Nattlyckligt naiv

*Jag röker en ofarlig cigarett
och blundar mig till blåa ögon*

*det är ju natt
och stjärnorna bäddar in den*

*och det är tyst
och jag är varm
och jag har en alldeles jätteskön pyjamas*

och det är bara jag i hela världen som är vaken

Om att inte ta citaten till sig

Alla dagar som kommer och går
jag vet att det är livet
och ändå tror jag,

ja, rentav tar för givet

att också jag som gammal grå
med det klokbittra perspektivet
kommer säga

att alla dagar som kom och gick
(*stadig röst, uppgiven blick*)
- "inte visste jag att det var livet"

Bara vara lagom

Lagen om lagom
ligger precis så där fantastiskt lagom till hands
för en flicka som mig
och som jag var
då och där,
bara vara lagom
(aldrig bara vara!)

Lagom tyst, lagom ledsen, lagom arg
Lagom lojal
Lagom synlig. Lagom o-synlig.

Lagom inom normen för att precis nästan
vara ett lagom barn
Precis. Men nästan.
Lagom långt ifrån att vara lagom normal
och lagom nära från att vara helt lagom o-normal.

Så fantastiskt jävla lagom
att det tog lagom några år
för en lagom kvinnlig mänska som jag
som jag är
att här och nu, bara bli lagom
- alltid lagom utom ramen för lagom

Så små personer, så fantastiska visioner (history repeats itself)

Vi drömmer om vingar, frihet som fåglar
att flygande fly från mänskligheten

Själar från kroppar, kroppar från jorden
Utåt och längre men – inte – för långt

Uppåt och framåt, ett uns av små under
Snudda vid udden av fri fantasi

Men åter vi vacklar, vill finna logiken
Forskar och vinner, förkastar mystik

Och vingarna växer, fast fjädrarna klipps
Vi lyfter med klor men landar med tår

Vi ber om bevakning och måntro mirakel
dock mest från de väsen vi själv hittat på

Så i frustrationen att få och förklara
fördriver vi tiden med mord och misär

Vi lär oss och letar men leker med kunskap
Av dem som är kloka leks lyckliga slut

Vi lotsas i dimma, vill varna varandra
men bränner de böcker där kartorna ryms

Så faller en tår att tynga en annan
och pölar av ångest får fastna på ark

Streck blir till konst och ord till lyrik
- tidlösa alster att snabbt dö därhän

Så är vi tillbaka, vinglösa fåglar
Vacklande, vågande, åter på flykt

Att gå.
Att vända sig om.
Att blicka framåt.
Att trassla sig fram.

Ungefär där har vi väl "livet".